

med det venskabelige Raad at opgive det hele; Handelsraadet vilde overtage de 10,000 Doll. Gæld, og naar man saa fandt det passende, skulde man nok give 25,000 til de saarede. Damerne takkede paa det venligste for Raadet men erklærede, at de blev ved deres.

Det var blevet bestemt, at de Grønsager, som Farmerne vilde give til Bazaren, skulde de komme kørende med paa selve Aabningsdagen. Dette havde Chicagos finere Publikum og Bladene gjort sig lystige over — „Kartoffelprocessionen“, som de kaldte den. Dagen kom og Gaderne var fyldt med Mennesker. Paa den fastsatte Tid blev der ringet med Klokkerne, 101 Kanonskud blev affyrede, og Vogntoget (3 eng. Mil langt) drog ind i Byen: store Læs Kartofler, Kaal, Løg og lignende Sager. Men i Stedet for at Processionen skulde blive modtagelsen med Hujen og Piben, som der var spaaet, blev der forunderlig stille, hvor den drog frem. Fra hver Vogn vajede et Flag med en Indskrift: „Vi har mistet en Søn ved Gettysburg“. „Vi har 3 Sønner med i 17. Regiment“. „Vor Fader faldt ved Fort Donelson“, osv. Det kunde Tilskuerne ikke staa for; Taarer stod i mange Øjne, venlige Tilraab lød i Stedet for Spot — og Bazaren blev en *stor Sag*. Hele Chicago var med i den, og Udbyttet blev ikke 25,000 men 100,000 Dollars.

Dette var den første Bazar for de syge og saarede, men de andre Byer fulgte snart efter. Cincinnati afholdt en, som gav 225,000 i Udbytte, Bazaren i Boston gav 300,000, den i New York en Million — og den i Philadelphia endog 1200,000 Dollars.

Under Forberedelserne til Chicago-Bazaren kom Mrs. Livermore for Resten til at gjøre en uventet Erfaring. Der maatte opføres en anselig Bygning til Bazarens Brug; Damerne fik en Arkitekt til at tegne den, skaffede Lov af Avtoriteterne til at lægge den paa det ønskede Sted osv. og henvendte sig derpaa til en Bygningsentreprenør, som strax var villig til at overtage Opførelsen og opsatte en Kontrakt desangaaende. Da alt var i Orden spurgte han: „Hvem underskriver nu paa Damerne's Vegne?“ „Hvorledes?“ spurgte Mrs. Livermore igjen. „Hvem indestaar for Dem?“ — „Ingen“, var Svaret, „vi har Pengene staaende i Banken og vil, om De ønsker det, betale Dem kontant. Saa megen Tillid lader De ikke til at have til os?“ — „Her er ikke Tale om Tillid“, svarede han, „men om Loven. De er begge gift, og følgerlig gælder Deres Under-